

[Jesper Simonsen.]

ikke nøjes med sagligt at behandle Dommernes udtalte Meninger, men mere faar Karakteren af personlige Angreb, og man frygter, at Dommernes Motiver og Upartiskhed skal blive mistænkeliggjort overfor Offentligheden. Dette i Forbindelse med, at den enkelte Dommer i paakommende Tilfælde skulde kunne frygte ved sin Votering at paadrage sig en siddende Regerings Uvillie, tænkes at kunne medføre, at Dommere i slige Tilfælde skulde føle sig ufri og være fristet til at bøje af for en Folkestemning eller for Regerings-Ønsker i Stedet for at følge deres juridiske Overbevisning.

Overfor disse Indvendinger imod den offentlige Votering er imidlertid at bemærke, at man ikke andetsteds, hvor offentlig Votering anvendes, har været ude for Ulemper af den angivne Art. Udvalget har indhentet Oplysning om Spørgsmaalet fra vore Nabolande, Norge og Sverige; Svarene findes i Underbilagene til Bilag 5 og 6. For Norges Vedkommende oplyser Højesterets Justitarius, at han ikke erindrer noget Tilfælde, hvor blot nogen Antydning af Forsøg paa Paavirkning eller Kritik af personlig Natur har været fremsat. Han tilføjer, at en saglig Kritik af den enkelte Dommers Votum nu og da kan forekomme, men han anser en saadan Kritik for at være af det gode og kun at tjene Højesterets egne Interesser. Efter hans Formening har den offentlige Votering „bidraget til at styrke Højesterets Autoritet og Tilliden til Rettens Afgørelser“. Heller ikke i Sverige har man følt Ulemper ved, at Offentligheden har Adgang til at blive bekendt med, hvorledes den enkelte Dommer har voteret; det bemærkes karakteristisk nok i Beretningen fra Sverige, at der ikke er Ønsker om Ændringer i Voteringsmaaden, „det skulde da være i Retning af Indførelse af offentlig Votering, som i Norge“. Forholdene i England har jeg noget Kendskab til, og jeg mener at kunne sige, at der ej heller der føles nogen som helst Ulemper ved den offentlige Votering. Endelig kan tilføjes, at ingen af de befrygtede uheldige Erfaringer foreligger med Hensyn til vore egne Underrettsdommere, der jo er saaledes stillet, at de personlig maa staa inde for deres Afgørelser uden Mulighed for at skjule sig i Flerhedens Anonymitet.

Højesteret har paa ny udtalt sig om Sagen; dens Udtalelse findes i Bilag 4. Højesteret henholder sig til sine Skrivelser om Spørgsmaalet af 18. Marts 1920 og 8.

September 1926, hvori offentlig Votering fraaades. Det tilføjes, at hvis Lovgivningsmagten skulde anse en Ændring i de nuværende Regler for ønskelig, finder Højesteret „ikke aldeles tilstrækkelig Grund til for borgerlige Sagers Vedkommende at udtale sig imod det af Retsplejeudvalget stillede Forslag. . . . 3 af Rettens Medlemmer har dog i det væsentlige kunnet slutte sig til det af det staaende Retsplejeudvalg stillede Forslag.“

Stillingen vedrørende den offentlige Votering i Højesteret er altsaa nu den, at det staaende Retsplejeudvalg vil tage et betydeligt Skridt i Retning af offentlig Votering, kun med Opretholdelse af Anonymiteten for Dommere, og Højesteret modsætter sig ikke ubetinget at tage dette Skridt for borgerlige Sagers Vedkommende. Der er altsaa for saa vidt Enighed om, at en Redegørelse for de forskellige Standpunkter og Synspunkter, der har været repræsenteret indenfor Retten, bør meddeles Offentligheden, men hvem der staaer bag de forskellige Meninger skal hemmeligholdes.

Efter de antetsteds gjorte Erfaringer skønner Flertallet imidlertid ikke, at der er Grund til at gaa denne noget kunstige Mellemvej, men man finder det rigtigst straks at tage Skridtet fuldt ud og anbefaler Forslaget derom til Vedtagelse.

Der er for Flertallet ingen Tvivl om, at den offentlige Votering vil kræve noget mere Tid end den nuværende Ordning. Samme Følge vil en Ændring i Reglerne om Sagførernes Adgang til Højesterets Skranke have, hvad enten Ordningen i denne Henseende maatte blive den ene eller den anden af de foreslaaede. Af Hensyn til dette Tidsmoment foreslaar et Flertal bestaaende af Socialdemokrater, Konservative og Radikale under Ændringsforslag Nr. 1, at der normalt kun behøver at deltage 5 af Højesterets Medlemmer i Paadømmelsen af en Sag. Derved gøres det muligt for Retten at arbejde i 2 Afdelinger. Der gøres dog herfra den Undertagelse, at Præsidenten kan bestemme, at der i Afgørelsen af en Sag skal deltage mindst 9 Dommere, naar Hensynet til Sagens Karakter taler derfor. Naar man saaledes bevarer Muligheden for, at den samlede Højesterets Afgørelse kan faas i betydeligere og principielt vigtigere Sager, anser Flertallet det for ubetænkeligt at gaa til en Deling af Højesteret.

I Bilag 4 gør Højesteret den Indvending mod Ændringsforslaget, at det i afgørende Grad vil svække den saglige Styrke